

Hugo Bouter

Discipelschap

In dienst van de Meester totdat Hij komt

‘En hij riep zijn tien slaven, gaf hun tien ponden en zei tegen hen: Doe daarmee zaken totdat ik terugkom’.

Lucas 19:13

Doe zaken totdat Ik terugkom

In de gelijkenis van de ponden zien wij onze verantwoordelijkheid om als dienstknechten van Christus actief voor Hem bezig te zijn totdat Hij terugkomt. Hij roept ons aan het begin van de week bij Zich om stil te zijn in Zijn tegenwoordigheid, aan Hem te denken en deel te hebben aan Zijn maaltijd. Maar dan stuurt Hij ons erop uit om voor Hem een taak te vervullen in de wereld. Hij is de Heer van ons leven, onze hemelse Opdrachtgever. Hij is de Man van hoge geboorte waarover de gelijkenis spreekt, en Hij is naar een ver land – de hemel – gereisd om voor Zich een koninkrijk in ontvangst te nemen en dan terug te keren (Luc. 19:12, 15).

Wij zijn dienstknechten van Hem, slaven, discipelen, getuigen van onze Heer in de hemel. Aan ieder van ons heeft Hij een bepaalde opdracht gegeven, en ook de bekwaamheid en de mogelijkheid (een pond) om die opdracht uit te voeren. Als de Mens die is opgevaren naar de hemel (Ef. 4:7vv.), heeft Hij ons genadegaven geschonken om Hem daarmee te dienen op aarde. Het komt erop aan dat wij trouw worden bevonden in ons dienstwerk, dat wij woekeren met wat aan ons is toevertrouwd. Kortom, wij moeten handel drijven of zaken doen, totdat Hij terugkomt om Zijn slaven te belonen en te doen delen in Zijn koninklijke heerschappij. Trouw moet blijken, dat geldt ook voor de slaven van Christus die nu nog delen in Zijn verwerping.

In dit verband kunnen wij ook denken aan het bekende woord van de Heer met betrekking tot de waakzame slaaf, die was aangesteld om voedsel uit te delen aan de overige dienstknechten: 'Gelukkig die slaaf, die zijn heer, *als hij komt*, zo bezig zal vinden' (Luc. 12:43). Het Woord van God is voor ons vol rijkdommen, het is vol geestelijk voedsel. Dit voorziet in alle behoeften van Gods kinderen, en wij mogen ervan aan anderen uitdelen. Het gaat net zoals bij de wonderbare spijziging, toen het brood door de handen van de discipelen ging en zij maar konden blijven uitdelen van het brood van het leven.

Discipelschap totdat Hij komt

Nauw verbonden met onze dienst is het thema van het discipelschap. Als slaven dienen wij de Heer, die absoluut gezag over ons heeft. Als discipelen luisteren wij naar het onderwijs van de Meester, en volgen wij de weg die Hij ons wijst. Jezus zei tegen Petrus, toen hij een vraag had over zijn medeleerling Johannes: 'Als Ik wil dat hij blijft *totdat Ik kom*, wat gaat het jou aan?' (Joh. 21:22). Wij zijn niet meer dan leerlingen en volgelingen. Ieder van ons moet de Meester in het oog houden en luisteren naar Zijn bevel. Wij houden van Hem en volgen Zijn voorbeeld. Wij willen graag in Zijn voetsporen treden.

Wij zien dat verlangen zowel bij Johannes als bij Petrus. Johannes was de geliefde discipel, die aanlag in de schoot van de Heer en die Hem ook trouw wilde volgen hier op aarde. Hij volgde de Heiland haast vanzelf omdat hij Hem liefhad, ook zonder uitdrukkelijke opdracht van de kant van de Heer (Joh. 21:20). Petrus had de Heer ook lief, maar hij had Hem verloochend en moest een nieuw begin maken. Te midden van de andere volgelingen van Christus werd hij openlijk hersteld na de wonderbare visvangst. Zijn gehechtheid aan de Meester kwam hierbij duidelijk aan het licht. Tot tweemaal toe kreeg hij ook de opdracht om Hem te volgen. Petrus werd ertoe opgeroepen zijn oog uitsluitend op de Heer gericht te houden, en niet op de omstandigheden of de problemen die zich konden voordoen, en zelfs niet op zijn medediscipelen. Hij moest niet kijken naar Johannes of naar anderen. 'Volg Jij Mij' – dat was een persoonlijke opdracht van de Heer en daaraan had hij zich te houden.

Als wij niet meer op de Meester letten, maar alleen op elkaar en de manier waarop anderen Hem volgen, kan dat aanleiding geven tot misverstanden onder de gelovigen (Joh. 21:23). Wij moeten goed naar Hem luisteren en Zijn woorden niet verkeerd uitleggen. De Heer had niet gezegd dat de geliefde discipel niet zou sterven, maar: 'Als Ik wil dat hij blijft *totdat Ik kom*, wat gaat het jou aan?' Alles

hangt af van de wil van de Meester. Sommige discipelen zullen inderdaad niet sterven, maar levend overblijven tot de komst van de Heer (1 Tess. 4:15-18). Zij zullen diegenen die in Christus zijn ontslapen echter niet vóórgaan, maar samen met hen in wolken worden opgenomen de Heer tegemoet in de lucht; en zó zullen wij altijd met de Heer zijn. Tot dat ogenblik mogen wij Hem toegewijd dienen en Hem volgen waar Hij ons leidt.

Onderlinge verhoudingen in het licht van de wederkomst

Maar hoewel wij als discipelen een persónlijke verantwoordelijkheid hebben om de Heer te volgen en Hem te dienen, betekent dit niet dat wij alles maar op ons eigen houtje moeten doen, alsof wij weinig of niets met elkaar te maken hebben als dienstknechten van de Heer. Dat zou een groot misverstand zijn, zeker als we denken aan het voorbeeld van Petrus en Johannes. Zij hadden beiden een eigen bediening van de Heer gekregen, maar in het boek Handelingen zien wij hen ook vaak samen optrekken in de dienst van de Meester (Hand. 3, 4 en 8). Bij de uitzending van de twaalf en van de zeventig zond de Heer Zijn arbeiders ook *twee aan twee* voor Zich uit naar het oogstveld, zodat zij elkaar tot steun konden zijn (Marc. 6:7; Luc. 10:1).

Als discipelen hebben wij dus aan de ene kant een eigen taak en verantwoordelijkheid, terwijl wij aan de andere kant ook met elkaar verbonden zijn en aan elkaar gegeven zijn. Maar in de onderlinge verhoudingen kan er gemakkelijk iets misgaan en kunnen wij van elkaar verwijderd raken. Dan is het van belang op de juiste manier met elkaar om te gaan en daarbij schriftuurlijke maatstaven te hanteren. De verhouding tussen Paulus en de Korintiërs is een voorbeeld van zulke verstoorde relaties. Daarbij lag de fout echter geheel aan de kant van de gelovigen te Korinte, die op Gods rechterstoel wilden plaatsnemen om een definitief oordeel over de bediening van de apostel te vellen. Paulus probeert dit in zijn beide brieven aan de Korintiërs te corrigeren, en hij laat ook zien dat zo'n vergaand oordeel ons niet toekomt: 'Want ik ben van mij niets bewust, maar daardoor ben ik niet gerechtvaardigd; maar Hij die mij beoordeelt, is de Heer. Oordeel daarom niets vóór de tijd *totdat de Heer komt*, die ook wat in de duisternis verborgen is, aan het licht zal brengen en de raadslagen van de harten openbaar zal maken; en dan zal ieder zijn lof ontvangen van God' (1 Kor. 4:4-5).

Dit principe geldt dus net zo goed voor *onze* beoordeling van andere gelovigen en arbeiders van de Heer. Het eindvonnis over hun leven en dienst moeten wij aan de Heer Zelf overlaten, die bij Zijn wederkomst alles in het juiste licht zal stellen en

zelfs de verborgen motieven van de harten openbaar zal maken. Overigens roept dezelfde brief ons wel ertoe op *onzelf* te beoordelen, en ook *anderen* binnen de gemeente te oordelen en hen zo nodig als bozen te behandelen (1 Kor. 5:12-13; 11:27vv.). Dit laatste is alleen mogelijk als er sprake is van concrete zondige praktijken, die de betreffende persoon zelf weigert te oordelen. De gemeente moet dan collectief handelen (zie ook Matt. 18:15-20). Maar met onze beoordeling van iemands dienst voor de Heer moeten wij heel terughoudend zijn.

Ons gezamenlijk getuigenis tot op de wederkomst

Er is dus een persoonlijke verantwoordelijkheid, maar ook een gemeenschappelijke en een gemeentelijke verantwoordelijkheid om het Woord van God te bewaren en het getuigenis aangaande de waarheid hoog te houden in de wereld. De Heer richt Zich niet slechts tot individuele dienstknechten, maar ook tot de gemeente als verantwoordelijk getuigenis op aarde. Hij wandelt als Rechter te midden van de zeven gouden kandelaars, de zeven gemeenten – die samen een beeld geven van Gods gemeente in haar getuigenis door de eeuwen heen. Hij ziet of het licht van ons getuigenis nog helder schijnt, of wij voldoende olie hebben om onze lampen te laten branden. Er is niets dat aan Zijn doordringende blik ontsnapt. Maar Hij roept ons ook ertoe op: ‘Houd vast aan wat u hebt *totdat Ik kom*’ (Openb. 2:25).

In Tyatira had dwaalleer en valse profetie de overhand gekregen. Afgoderij en verkeerde invloeden waren daarvan het gevolg. Toch was er nog een overblijfsel, dat zich ver hield van dwaalleer en satanische verleiding. Aan deze overigen in de gemeente legde de Heer geen lasten op. Maar wat zij hadden, moesten zij vasthouden totdat Hij zou terugkomen. Ongetwijfeld doelde de Heer hiermee op de goede dingen die nog aanwezig waren in werk, liefde, geloof, dienstbetoon en volharding (Openb. 2:19).

Maar wij kunnen ook denken aan het betrouwbare Woord dat de Heer vanaf het begin heeft toevertrouwd aan Zijn gemeente en dat zelfs te midden van groot verval goede vruchten voortbrengt. Deze gedachte wordt bevestigd als wij de boodschap aan Filadelfia erbij betrekken (Openb. 3:7-13). Daar werd namelijk het woord van Christus als een kostbare schat bewaard en bleef men ook vasthouden aan Zijn naam. Aan deze belofte van de Heer moeten wij persoonlijk en gemeenschappelijk vasthouden: ‘Zie, *Ik kom spoedig*. Houd vast wat u hebt, opdat niemand uw kroon zal wegnemen’ (Openb. 3:11). Alleen Zijn Woord is in staat ons getuigenis zuiver te houden en ons onberispelijk te bewaren bij de komst van onze Heer Jezus Christus.

Oude Sporen 2019

